Εθελοντές στο κρεβάτι του πόνου (Σπύρος Κάραλης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 21 Αυγούστου, 2008

Άνθρωποι κάθε ηλικίας αφιερώνονται στη φροντίδα μοναχικών ασθενών νοσοκομείων

«Η κυρία Παναγιώτα ήταν μια ηλικιωμένη που έμενε μόνη. Ένα βράδυ μπήκαν κλέφτες στο σπίτι της και την κακοποίησαν. Έμεινε πεσμένη στο πάτωμα επί 24 ώρες. Οι γείτονες, όταν την αναζήτησαν, τη βρήκαν σε άθλια κατάσταση και την μετέφεραν στο νοσοκομείο. Ο εφημέριος του Λαϊκού Νοσοκομείου μάς ενημέρωσε για το περιστατικό και η ομάδα μας κινητοποιήθηκε αμέσως. Όλες τις ώρες ήμασταν κοντά της. Χτυπημένη και με καρδιολογικό πρόβλημα, δυσκολευόταν ακόμα και να φάει. Τη βοηθήσαμε και της κρατήσαμε συντροφιά...».

Η παραπάνω ιστορία είναι μία από τις πολλές που έχουν να διηγηθούν οι εθελοντές και εθελόντριες που συμμετέχουν στο πρόγραμμα Εθελοντικής Διακονίας ασθενών. Είναι άνθρωποι κάθε ηλικίας, προερχόμενοι από όλες τις κοινωνικές τάξεις αλλά με κοινή συνιστώσα τη διάθεση για προσφορά στον πάσχοντα, είναι άνθρωποι που δεν τους αγγίζει το επιχείρημα «εγώ θα αλλάξω τον κόσμο;».

Ρωτάμε την 18χρονη φοιτήτρια Ψυχολογίας στο Πάντειο Δώρα Πούλη, τη μικρότερη σε ηλικία από τους περίπου 300 εθελοντές, για το πώς αποφάσισε να κρατά συντροφιά σε ασθενείς, ενώ η κοινωνία μας βομβαρδίζεται ποικιλοτρόπως με μηνύματα τύπου «σημασία έχει να περνάμε καλά εμείς» και η απάντησή της αφοπλίζει.

Μου δίνει χαρά

«Πάντα έπαιρνα ευχαρίστηση μέσα από την ευχαρίστηση των άλλων. Το καθημερινό, το συνηθισμένο, το να πάω δηλαδή για καφέ δεν μου δίνει τη χαρά που νιώθω όταν βρίσκομαι δίπλα σε ένα πάσχοντα. Στην αρχή, έκρυβα από την παρέα μου ότι πήγαινα στα νοσοκομεία. Νόμιζα ότι θα με έλεγαν παράξενη. Μετά σκέφθηκα, γιατί θα πρέπει να ντρέπομαι επειδή κάνω κάτι που δεν συνηθίζεται και ότι εντέλει δεν υπάρχει λόγος να ακολουθείς το πλήθος. Προσφέρεις στον άλλο, νιώθει καλύτερα και την ίδια ώρα γεμίζεις μέσα σου...». Ενας άλλος εθελοντής, ο κ. Δημήτρης Τσόλας, είναι συνταξιούχος στρατιωτικός και από χρόνια αιμοδότης. Στο

αντικαρκινικό «Αγ. Σάββας» γνώρισε για πρώτη φορά κάποιους που προσέφεραν εθελοντικά τις υπηρεσίες τους και αποφάσισε να ασχοληθεί και ο ίδιος. «Οι άνδρες εθελοντές πηγαίνουμε σε νέους ή ηλικιωμένους που είναι κατάκοιτοι ή έχουν κινητικά προβλήματα. Αυτές τις μέρες παρακολουθώ κάποιον άρρωστο που είναι από τη Βουλγαρία. Εχει παραλυσία των κάτω άκρων, δεν μπορεί να μετακινηθεί και χρειάζεται βοήθεια για το φαγητό και την τουαλέτα. Μιλάει ελάχιστα Ελληνικά, ωστόσο βλέπεις κάθε φορά τη χαρά στο πρόσωπό του όταν συναντιόμαστε. Είναι πολλοί οι παρατημένοι στα νοσοκομεία. Νέα παιδιά και ηλικιωμένοι, που όσες φορές κι αν περάσαμε από τα δωμάτιά τους δεν είδαμε ποτέ έναν δικό τους δίπλα τους».

Κοντά σε βρέφη

«Ξεκίνησα τον περασμένο Οκτώβριο. Πήρα τηλέφωνο στο πρόγραμμα, ενημερώθηκα και ακολούθησαν οι επισκέψεις ύστερα από τα σεμινάρια που γίνονται από κοινωνικούς λειτουργούς.

Συνήθως πηγαίνω σε παιδάκια, ή παρατημένα μωρά. Είναι εντυπωσιακό πώς τα βρέφη καταλαβαίνουν ότι βρίσκεσαι εκεί για να τα βοηθήσεις. Στην πραγματικότητα όμως, όλοι εμείς που συμμετέχουμε εθελοντικά παίρνουμε πολύ περισσότερα από αυτά δίνουμε. Η ηθική ικανοποίηση δεν πληρώνεται με τίποτα...» λέει στην «Κ» η Μ. Λ., οδοντίατρος.

Η αρχή έγινε το 2003 από το Ιπποκράτειο

Η ομάδα ιδρύθηκε το 2003. Οι πρώτες προσπάθειες, όμως, ξεκινούν το 1986 από τον εφημέριο του Ιπποκρατείου π. Βασίλειο Κοντογιάννη και με αφορμή ένα πραγματικά τραγικό γεγονός που συγκλόνισε τότε τους γιατρούς του νοσοκομείου. Μια κατάκοιτη μητέρα παρέμενε επί ημέρες με τη νεκρή κόρη της -η κοπέλα είχε πεθάνει από καρκίνο- στο διαμέρισμα όπου ζούσαν οι δυο τους χωρίς να έχει γίνει αντιληπτό από κανέναν. Τελικά, η μητέρα μεταφέρθηκε στο Ιπποκράτειο για νοσηλεία και χρειάστηκε να βρεθούν πρόσωπα που θα έμεναν να τη βοηθούν. Τότε ήταν που άρχισε να οργανώνεται η Εθελοντική Διακονία ασθενών.

«Το περιστατικό αυτό στάθηκε αφορμή να διαπιστώσουμε το έλλειμμα που υπάρχει στη φροντίδα των μοναχικών ασθενών. Οχι έλλειμμα υγειονομικής περίθαλψης, αλλά ανθρώπινης παρουσίας και φροντίδας. Οι μοναχικοί ασθενείς έβλεπαν γύρω τους κόσμο να μπαινοβγαίνει, να επισκέπτονται τους άλλους ασθενείς και εκείνοι μόνοι στη μοναξιά και τον πόνο τους. Προσπαθήσαμε με τη σύζυγό μου και κάποιους εθελοντές συνεργάτες να καλύψουμε κάποιες ανάγκες. Προχωρούσαμε με πολλή προσοχή, έγνοια και αγωνία μέχρι τη στιγμή που η Εκκλησία είδε με ενδιαφέρον τη δραστηριότητα, και σχεδίασε τη λειτουργία του προγράμματος Εθελοντικής Διακονίας», λέει στην «Κ» ο π. Βασίλειος και καταλήγει: «Αργότερα, λίγο το άτυπο

της οικονομικής διαχείρισης, λίγο η δυσχέρεια του να ενταχθεί οργανικά και λειτουργικά το πρόγραμμα αυτό στην εκκλησιαστική οργανωτική δομή, λίγο το νομοσχέδιο για τις εθελοντικές οργανώσεις, οδήγησε τους εθελοντές να συγκροτήσουν τον σύλλογο Εθελοντικής Διακονίας Ασθενών Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων, ΕΔΑΝΙ».

Σήμερα, με τη συμμετοχή τριών κοινωνικών λειτουργών τους οποίους προσέλαβε και μισθοδοτεί ο σύλλογος οργανώνει την προσφορά περισσοτέρων από 300 εθελοντών από τους οποίους οι 250 προσφέρουν φροντίδα σε μοναχικούς ασθενείς. Το τηλέφωνο του συλλόγου για όσους ενδιαφέρονται είναι 210-72.52.716. Ας σημειωθεί ότι τα μέλη του συλλόγου, με τα οποία μίλησε η «Κ», αρνήθηκαν ευγενικά να φωτογραφηθούν.

(Πηγή: "Καθημερινή" 10/8/2008)